

ETNOLOŠKA ISTRAŽIVANJA U HRVATSKOJ OD 1919. DO 1940. GODINE

SAŽETAK

Razdoblje hrvatske etnologije od kraja drugoga do početka petoga desetljeća dvadesetog stoljeća obilježeno je djelatnošću Etnografskog muzeja u Zagrebu, naročito s obzirom na muzealsko shvaćanje predmeta koje istraživanje usmjeruje gotovo isključivo na prošlost tradicijske kulture, a što je u stanovitoj mjeri korespondiralo s ideološkom konotacijom *starijih oblika seljačke kulture* kao zajedničkog panslavenskog tradicijskog identiteta. Prinos autorskih ličnosti, kao što su Matasović, Kus-Nikolajev i Gavazzi, ipak označuje širenje teorijsko-metodoloških okvira, kao i estetičarskog i društvoavnog shvaćanja predmeta, što donekle nadomiješta napuštenu radićevsku multidisciplinarnu zamisao narodoznanstva i njezino sužavanje od proučavanja narodnog života na proučavanje pojedinih kulturnih čimbenika (predmeta i ponašanja) i njihove klasifikacije.